

— obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa lub braku uzasadnienia, ponieważ sporny środek nie stanowi pomocy państwa, gdyż ma charakter ogólny i nieselektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Strona skarżąca podnosi w szczególności, że środek ten nie ma charakteru selektywnego, ponieważ wpisuje się on w ogólną strukturę portugalskiego systemu podatkowego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa w zakresie, w jakim program III ZFM został wdrożony zgodnie z decyzjami Komisji z 2007 r. i 2013 r. oraz z art. 107 i 108 TFUE. Strona skarżąca podnosi, że wymóg, aby zyski pochodziły z działalności faktycznie i materialnie wykonywanej w autonomicznym regionie Madery nie powinien być interpretowany w ten sposób, że uwzględniane są jedynie dodatkowe koszty przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM wynikające z faktu odległego położenia tego regionu, że ulgi podatkowe mogą być stosowane jedynie do zysków tych przedsiębiorstw pochodzących z działalności bezpośrednio obciążonej tymi dodatkowymi kosztami oraz że wyłączona jest działalność wykonywana poza Maderą przez przedsiębiorstwa zarejestrowane w ZFM prowadzące działalność międzynarodową.
3. Zarzut trzeci, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji Komisji lub niewystarczającego uzasadnienia ze względu na to, że wymogi systemu podatkowego i nadzór nad nim sprawowany przez władze krajowe i regionalne jest właściwym systemem kontroli programu III ZFM. Strona skarżąca podnosi między innymi, że wymogi prawne dotyczące oddzielnego księgowania dochodów uzyskanych w ZFM oraz przestrzegania szerokiego katalogu obowiązków podatkowych umożliwia skuteczną i odpowiednią kontrolę oraz nadzór nad programem III ZFM przez władze krajowe i regionalne.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że decyzja Komisji narusza prawo, ponieważ pojęcie „miejsc pracy” mające zastosowanie do programu III ZFM jest instytucją prawa krajowego nieznajdującą zastosowania do metodologii miejsc pracy w „EPC” (ekwiwalent pełnego czasu pracy) i „RJP” (roczne jednostki pracy). Strona skarżąca podnosi, że dla celów oceny wymogu programu III ZFM dotyczącego tworzenia lub utrzymania miejsc pracy, zaskarżona decyzja narusza prawo stosując metodologię definiowania pojęcia miejsca pracy w „EPC” i „RJP”, ponieważ pojęciem miejsca pracy znajdującym zastosowanie do programu ZFM jest pojęcie wynikające z krajowego prawa pracy.
5. Zarzut piąty, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji lub braku uzasadnienia, ponieważ kontrola wymogu tworzenia/utrzymania miejsc pracy była odpowiednia i skuteczna. Strona skarżąca podnosi, że władze krajowe dostarczyły Komisji Europejskiej dowody umożliwiające jej ocenę kontroli warunku dotyczącego tworzenia/utrzymania miejsc pracy w ZFM, w związku z czym zaskarżona decyzja zawiera błędy w zakresie podstawy faktycznej lub jest obarczona brakiem uzasadnienia.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej. W szczególności strona skarżąca podnosi, że decyzja narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące proporcjonalności, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2021 r. – Trasta Komerbanka / EBC

(Sprawa T-135/21)

(2021/C 206/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trasta Komerbanka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanej rekompensaty finansowej za szkodę poniesioną przez skarżącą wskutek decyzji pozwanej ECB/SSM/2016–529900WIPOINFDAWTJ81/1 WOANCA-2016–0005 z dnia 3 marca 2016 r. o cofnięciu skarżącej licencji;
- ustalenie, że szkoda majątkowa wynosi co najmniej 126 mln EUR wraz z odsetkami wyrównawczymi naliczanymi od dnia 3 marca 2016 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz odpowiednimi odsetkami za zwłokę od dnia wydania wyroku do pełnej spłaty; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że pozwana nie zajęła się należycie kwestią nieprawidłowości proceduralnych. Polegały one na tym, że łotewska FCMC ⁽¹⁾ uznała, bezpośrednio przed wszczęciem procedury prowadzącej do cofnięcia licencji, że cofnięcie licencji nie jest uzasadnione, a fakt ten nie został następnie uwzględniony we wniosku FCMC o cofnięcie licencji. Skarżąca zarzuca ponadto, że angielskojęzyczna wersja najnowszej decyzji FCMC została zmanipulowana. Inne podnoszone nieprawidłowości dotyczą braku skutecznego działania wobec potencjalnej korupcji cechującej zachowanie łotewskich i europejskich urzędników w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez pozwaną przepisów materialnych, poprzez działanie poza zakresem kompetencji przy wydawaniu spornej decyzji, w szczególności w odniesieniu do kwestii prania brudnych pieniędzy, oraz przyjęcia przez pozwaną błędnych podstaw do cofnięcia licencji.
3. Zarzut trzeci dotyczy poniesienia przez skarżącą znaczącej szkody finansowej, w szczególności z racji jej likwidacji w wyniku bezprawnego cofnięcia licencji.
4. Zarzut czwarty dotyczy związku przyczynowego między cofnięciem licencji a poniesioną przez skarżącą szkodą.

⁽¹⁾ Financial and Capital Markets Commission [komisja ds. rynków finansowych i kapitałowych].

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2021 r. – Virbac / Komisja

(Sprawa T-138/21)

(2021/C 206/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Virbac (Carros, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Thill-Tayara, S. Pelé i L. Bary)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej C(2020) 7930 final z dnia 10 listopada 2020 r. w sprawie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnego produktu leczniczego „Librela – bedinvetmab”, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 30 grudnia 2020 r. (Dz.U. C 453 z 30.12.2020, s. 1), ponieważ została ona przyjęta z naruszeniem art. 37 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków;